FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(första avdelningen i utökad sammansättning)
den 18 september 1995 *

I mål T-168/94,

Blackspur DIY Ltd, bolag bildat i enlighet med engelsk rätt i Unsworth, Bury (Förenade konungariket),

Steven Kellar, J. M. A. Glancy och Ronald Cohen, med hemvist i Manchester (Förenade konungariket),

företrädda av Paul Lasok, barrister i England och Wales och Charles Khan, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Maria Dennewald, 12, avenue de la Porte Neuve,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av Jorge Monteiro, vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av Hans-Jürgen Rabe och Georg Berrisch, advokater i Hamburg och Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos Bruno Eynard,

* Rättegångsspråk: engelska.

direktör vid avdelningen för rättsliga frågor vid Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad Adenauer,

och

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Eric White, vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en skadeståndstalan, väckt enligt artiklarna 178 och 215 andra stycket i EEG-fördraget, som syftar till att rådet och kommissionen skall förpliktas att ersätta den skada som sökandena påstås ha lidit på grund av dessa institutioners handlingar och underlåtenhet inom ramen för införandet av en antidumpningstull vid import av vissa borstar och målarpenslar med ursprung i Folkrepubliken Kina,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av J.L. Cruz Vilaça, ordförande, samt D.P.M. Barrington, H. Kirschner, A. Kalogeropoulos och V. Tiili, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 18 maj 1995,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

1 År 1986 inledde kommissionen, på grundval av ett klagomål som hade ingivits av Fédération européenne de l'industrie de la brosse et de la pinceauterie (nedan kallad "FEIBP") och i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2176/84 av den 23 juli 1984 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 46, s. 45, ersatt av rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988, EGT nr L 209, s. 1, nedan kallad "grundläggande förordning"), en utredning angående import av vissa typer av borstar och penslar med ursprung i Kina. De berörda parterna underrättades om detta genom ett yttrande av kommissionen som offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 30 april 1986 (EGT nr C 103, s. 2). Till följd av ett åtagande om exportbegränsning gjort av den berörde kinesiske exportören och godtaget av rådet, avslutades förfarandet utan att det infördes en antidumpningstull genom rådets beslut 87/104/EEG av den 9 februari 1987 om godtagande av ett åtagande gjort inom ramen för antidumpningsförfarandet avseende import av vissa borstar för målning, limfärgning, lackering och liknande med ursprung i Folkrepubliken Kina, vilket avsåg avslutande av utredningen (EGT nr L 46, s. 45, nedan kallat "beslut 87/104").

2 Senare inleddes emellertid detta förfarande på nytt på grundval av ett nytt klagomål, ingivet av FEIBP i maj 1988, enligt vilket det av den kinesiske exportören

gjorda åtagandet inte hade följts. De berörda parterna underrättades om detta genom offentliggörandet den 4 oktober 1988 av ett yttrande genom vilket det tillkännagavs att ett förfarande avseende antidumpningsåtgärder vid import till gemenskapen av vissa borstar för målning, limfärgning, lackering eller liknande med ursprung i Folkrepubliken Kina hade inletts på nytt (EGT nr C 257, s. 5). Efter att ha konstaterat åsidosättandet av denna förbindelse införde kommissionen, genom förordning (EEG) nr 3052/88 av den 29 september 1988 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa borstar för målning, limfärgning, lackering och liknande med ursprung i Folkrepubliken Kina [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå] (EGT nr L 272, s. 16, nedan kallad "förordning nr 3052/88"), en preliminär antidumpningstull med en procentsats uppgående till 69 procent av nettopriset per styck för de ifrågavarande produkterna. Genom beslut 88/576/EEG av den 14 november 1988 upphävde rådet beslut 87/104 (EGT nr L 312, s. 33) och den 20 mars 1989 införde det en slutgiltig tull vars procentsats var identisk med den för den preliminära tullen, genom förordning (EEG) nr 725/89 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av borstar och penslar för målning, limfärgning, lackering eller liknande med ursprung i Folkrepubliken Kina [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå], vilken avsåg slutgiltig uppbörd av den preliminära antidumpningstull som hade införts på dessa importer (EGT nr L 79, s. 24, nedan kallad "förordning nr 725/89").

3 Den 22 oktober 1991 ogiltigförklarade domstolen, till vilken en begäran om förhandsavgörande hade hänskjutits av Finanzgericht Bremen enligt artikel 177 i EEG-fördraget, förordning nr 725/89 på den grunden att normalvärdet för de ifrågavarande produkterna inte hade fastställts på ett lämpligt och inte orimligt sätt i betydelsen enligt artikel 2.5 a i den grundläggande förordningen (domen i målet Nölle, C-16/90, Rec. s. I-5163). Domstolen bedömde i den domen att det tyska företaget Nölle, oberoende importör av borstar och penslar, under antidumpningsförfarandet hade inkommit med tillräckliga uppgifter för att "ge upphov till tvivel om den lämpliga och inte orimliga karaktären av valet av Sri Lanka som referensland" för fastställandet av normalvärdet och att kommissionen och rådet inte hade gjort "några allvarliga och tillräckliga ansträngningar för att undersöka om Taiwan kunde anses som ett lämpligt referensland", såsom Nölle hade föreslagit. Till följd av den domen återupptog kommissionen utredningen och genom beslut 93/325/EEG av den 18 maj 1993 om avslutande av antidumpningsförfarandet avseende import av borstar och penslar för målning, limfärgning, lackering eller liknande med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT nr L 127, s. 15) avslutade den slutligen förfarandet utan att införa en antidumpningstull.

4 I juli 1988, två månader före införandet av en preliminär antidumpningstull, gjorde Blackspur DIY Ltd (nedan kallat "Blackspur"), ett bolag som vid samma tidpunkt bildades i enlighet med engelsk rätt med tillgångar uppgående till cirka 750 000 UKL och vars verksamhet bestod i försäljning och marknadsföring av verktyg avsedda för amatörfixare ("gör-det-själv"-marknaden), en första importbeställning av borstar med ursprung i Kina. Förtullningen av denna last ägde rum den 5 oktober 1988, men tullmyndigheterna i Förenade kungariket krävde inte betalning av antidumpningstullen förrän efter 17 månader, nämligen den 5 mars 1990. I augusti 1990 blev Blackspur föremål för förenklat konkursförfarande (receivership), varpå det försattes i likvidation.

5 Det är under dessa förhållanden som Blackspur och dess direktörer, aktieägare och borgensmän, Steven Kellar, J. M. A. Glancy och Ronald Cohen, genom ansökan ingiven till domstolens kansli den 10 augusti 1993 har väckt denna talan, enligt artikel 215 andra stycket i EEG-fördraget, för att få skadestånd för utebliven vinst och för den skada som de hävdar att de har lidit på grund av gemenskapens rättsstridiga agerande inom ramen för införandet av en antidumpningstull.

6 Målet hänsköts, med tillämpning av artikel 4 i rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 om ändring av rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 144, s. 21), genom domstolens beslut av den 18 april 1994 till förstainstansrätten där det registrerades under nummer T-168/94.

7 Referenten förordnades genom förstainstansrättens beslut av den 2 juni 1994 att tjänstgöra vid första avdelningen i utökad sammansättning, åt vilken målet följaktligen har tilldelats. På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen i utökad sammansättning) att inleda den muntliga förhandlingen utan att vidta några åtgärder för rättegångens beredning eller bevisupptagning. Parterna anmodades dock att svara på vissa skriftliga frågor och att inge vissa

handlingar. Sökandena efterkom denna anmodan från förstainstansrätten den 8 maj 1995. Parternas muntliga framställningar och svar på förstainstansrättens frågor hördes under den offentliga förhandling som hölls den 18 maj 1995.

Parternas yrkanden

8 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— fastställa att Europeiska ekonomiska gemenskapen är skyldig att utge skadestånd till sökandena för de förluster som de har lidit, och

— förplikta Europeiska ekonomiska gemenskapen att till sökandena betala de summor som de kräver,

eller i andra hand

— ålägga parterna

i) att inom en skälig tidsfrist som bestäms av förstainstansrätten räknad från dagen för domen, underrätta förstainstansrätten om det skadeståndsbelopp som de har fastställt genom överenskommelse eller, om överenskommelse inte nås,

ii) att inom samma tidsfrist underställa förstainstansrätten ett av parterna uppskattat belopp, med stöd av vars siffror förstainstansrätten kan antingen fastställa skadeståndsbeloppet eller anförtro denna uppgift åt oberoende experter som den utnämner,

— förplikta Europeiska ekonomiska gemenskapen att till sökandena betala varje summa som den kan vara skyldig dem på grundval av det föregående huvudyrkandet,

— förplikta Europeiska ekonomiska gemenskapen att betala ränta på de belopp som skall betalas till sökandena med 9 procent eller, i andra hand, med en procentsats som fastställs av förstainstansrätten, och

— förplikta Europeiska ekonomiska gemenskapen att ersätta rättegångskostnaderna.

9 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

10 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan i sin helhet inte kan prövas eller, i andra hand, förklara att talan inte kan prövas beträffande den andra, den tredje och den fjärde sökanden, eller om detta yrkande inte bifalls,

— ogilla talan som ogrundad, samt

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagandet till sakprövning

Grunder och parternas argument

11 Kommissionen har liksom rådet ansett att sökandena inte har frambringat något bevis till stöd för sina påståenden vad beträffar den påstått rättsstridiga beskaffenheten av de handlingar och den underlåtenhet som läggs gemenskapsinstitutionerna till last och vad beträffar de förluster som de påstår sig ha lidit. Eftersom orsakssambandet är en rättslig omständighet som måste ha ett tillräckligt stöd (förstainstansrättens dom av den 10 juli 1990, Automec mot kommissionen, T-64/89, Rec. s. II-367), skulle kraven i artikel 38.1 c i rättegångsregler för Europeiska gemenskapernas domstol den 19 juni 1991 inte ha följts vad beträffar ansökans upptagande till sakprövning.

12 Kommissionen har också, för det fall det första yrkandet inte bifalls, yrkat att det skall förklaras att talan inte kan prövas i den mån den har väckts av den andra, den tredje och den fjärde sökanden i deras egenskap av delägare, direktörer och borgensmän för Blackspur. Kommissionen har gjort gällande att ett orsakssamband mellan den skada som de senare hävdar att de har lidit och de påstått rättsstridiga handlingar som gemenskapsinstitutionerna har begått saknas, i den mån Blackspurs direktörer inte skulle ha bevisat att de förluster som de påstår sig ha lidit i deras egenskap av borgenärer, borgensmän och delägare i bolaget har varit den direkta och naturliga följden av de ifrågasatta gemenskapshandlingarna.

13 Sökandena har ansett att i den mån deras ansökan uppvisar det minimum av åberopade sakuppgifter och rättsliga omständigheter som krävs och därigenom gör det

möjligt för parterna i tvisten att ta ställning i sakfrågan i målet och för förstainstansrätten att utöva sina befogenheter, har de krav som ställs för att en ansökan skall tas upp till sakprövning uppfyllts i detta fall.

14 Sökandena har, beträffande kommissionens argument som grundar sig på en uppenbar avsaknad av orsakssamband mellan de handlingar och den underlåtenhet som gemenskapsinstitutionerna förebrås och de förluster som Blackspurs direktörer har lidit, genmält att det är svårt att hävda att de negativa verkningar för Blackspurs direktörer som föranleddes av förlusten av en väsentlig andel av bolagets affärsverksamhet inte hade något samband med införandet av en antidumpningstull som senare ogiltigförklarades av domstolen.

15 De har tillagt att om de inte har inkommit med de handlingar avseende de personliga garantier som Blackspur har fått av sina direktörer och andra i detta sammanhang relevanta handlingar, beror detta på att förekomsten av dessa garantier och de betalningar som har verkställts i detta syfte påvisas genom en till ansökan fogad rapport som har upprättats av en revisionsbyrå och på att villkoren för garantierna är utan relevans i förhållande till de olika frågor som är föremål för den aktuella tvisten.

Förstainstansrättens bedömning

16 Förstainstansrätten anser att frågan om upptagandet till sakprövning i detta fall är nära knuten till sakfrågan i talan och att den bör prövas tillsammans med denna.

Sakfrågan

Parternas grunder och argument

— Felet

17 Sökandena har angett att kommissionen och rådet har begått en rad fel som beaktade var för sig eller tillsammans, på grund av artikel 215 andra stycket i fördraget, aktualiserar gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar såväl i de svarande institutionernas administrativa verksamhet som i deras normativa verksamhet.

18 Sökandena har lagt de svarande institutionerna till last dels att på en felaktig och/eller olovlig grund ha godtagit åtagandena från den kinesiske exportören av de ifrågavarande produkterna och att ha vidtagit rättsstridiga åtgärder som en följd av att åtagandet inte hade följts. Vidare har de lagt kommissionen till last, för det första att den inte i behörig tid har underrättat dem om att den företog en utredning om den kinesiske exportörens eventuella åsidosättande av sitt åtagande och om att den var i färd med att införa en preliminär antidumpningstull, för det andra att den inte hade företagit en omsorgsfull och skyndsam utredning till följd av det klagomål som i maj 1988 hade ingivits av FEIBP angående åsidosättandet av det åtagande som hade gjorts av den kinesiske exportören, för det tredje att den inte genast hade inlett det förfarande som i den grundläggande förordningen föreskrivs för de fall där de berörda exportörernas åtaganden har åsidosatts, för det fjärde att den inte har iakttagit en tillräcklig tidsfrist mellan det på nytt inledda förfarandet och införandet av en preliminär antidumpningstull, och slutligen att den har försett konkurrerande företag som är medlemmar i FEIBP med hemliga uppgifter avseende såväl införandet av en preliminär antidumpningstull som tullsatsen och dagen för dess genomförande.

19 De har dessutom hävdat att gemenskapens skadeståndsansvar också har aktualiserats med hänsyn till den omständigheten att förordning nr 3052/88 genom vilken en preliminär antidumpningstull infördes vid import av borstar med ursprung i

Kina och kommissionens förslag att vid sådan import införa en slutgiltig antidumpningstull samt förordning nr 725/88 genom vilken en sådan tull infördes dels grundade sig på sakliga och rättsliga fel vad beträffar fastställande av normalvärdet för de ifrågavarande produkterna, dels antogs under de ovan angivna omständigheterna (se punkt 18). Det skulle under dessa omständigheter förhålla sig på samma sätt beträffande upphävandet av beslut 87/104 som avsåg godtagande av den kinesiske exportörens åtagande.

20 Slutligen skulle gemenskapens ansvar också ha aktualiserats på grund av gemenskapsinstitutionernas påstådda underlåtenhet att vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra att den på så sätt införda antidumpningstullen kringgicks genom import av billiga borstar med ursprung i andra länder än Folkrepubliken Kina.

21 Sökandena har i andra hand hävdat att för det fall gemenskapens skadeståndsansvar i detta fall inte skulle kunna aktualiseras, annat än om de handlingar och den underlåtenhet som har lagts gemenskapsinstitutionerna till last utgjorde en allvarlig överträdelse av en överordnad rättsregel till skydd för enskilda, skulle även denna förutsättning vara uppfylld. De handlingar och den underlåtenhet som har lagts gemenskapsinstitutionerna till last skulle särskilt ha utgjort överträdelser av den grundläggande förordningen, bland annat av artiklarna 4, 7.1, 7.5, 11.1 och 12.1, som borde anses uppenbart allvarliga med hänsyn till den omständigheten att gemenskapsinstitutionerna skulle ha agerat med full kännedom om allvaret av de konsekvenser detta skulle leda till för sökandena.

22 Rådet och kommissionen har däremot ansett att undersökningen av agerandet som de lastas för inte uppvisar någon rättsstridighet som kan aktualisera gemenskapens skadeståndsansvar.

23 De svarande institutionerna har särskilt gjort gällande att godtagandet av det av den kinesiske exportören gjorda åtagandet inte kan vara orsaken till den skada som har

åberopats av sökandena i den mån Blackspur å ena sidan ännu inte hade bildats vid den tidpunkten och/eller, å andra sidan, beslutet om godtagande av nämnda åtagande följde av ett annat förfarande än det som ledde till antagandet av förordning nr 725/89, vilken har ogiltigförklarats av domstolen. De har understrukit att de åtgärder som har vidtagits på grund av åsidosättandet av villkoren i det ovan nämnda åtagandet inte var rättsstridiga och har vägrat att medge att de hade någon som helst skyldighet att underrätta Blackspur om att en utredning hade inletts till följd av åsidosättandet av nämnda åtagande. De har, beträffande det påstått sena återupptagandet av förfarandet, ansett att en period som något understiger fem månader, såsom den som förflöt mellan den tidpunkt då FEIBP ingav klagomålet och det åter inledda förfarandet, inte på något sätt skulle kunna anses som överdriven.

24 Rådet och kommissionen har också bestritt att artikel 10.6 i den grundläggande förordningen skulle förplikta gemenskapsinstitutionerna att låta en frist löpa mellan det på nytt inledda antidumpningsförfarandet och införandet av en preliminär antidumpningstull. Rådet och kommissionen har, beträffande gemenskapsinstitutionernas påstådda spridande av hemliga uppgifter om införandet av en preliminär antidumpningstull till medlemsföretagen i FEIBP, hävdat att sökandena inte har stött sina påståenden på någon bevisuppgift.

25 Gemenskapsinstitutionerna har, beträffande den påstådda rättsstridigheten av förordning nr 3052/88, gjort gällande att det inte går att sluta sig till att förordning nr 3052/88 är rättsstridig på grund av att förordning nr 725/89 är rättsstridig, eftersom att de båda rättsakterna hade tillkommit genom skilda förfaranden. De har dessutom gjort gällande att gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar inte skulle kunna aktualiseras på grund av antagandet av förordning nr 725/89, därför att någon förutsättning i detta fall inte är uppfylld för att kunna aktualisera gemenskapens skadeståndsansvar på grund av en normativ rättsakt. Slutligen har rådet och kommissionen, vad beträffar gemenskapsinstitutionernas påstådda underlåtenhet att vidta åtgärder för att hindra att den införda antidumpningstullen på borstar med ursprung i Kina kringgås, understrukit att dessa påståenden inte stödjer sig på något bevis och att något klagomål i varje fall inte har ingivits i detta hänseende.

— Skadan

26 Sökandena har hävdat att den skada som Blackspur har lidit motsvarar den vinst som bolaget skulle ha kunnat göra genom att sälja borstar med ursprung i Kina, nämligen 586 000 UKL, om gemenskapsinstitutionerna inte hade agerat på det sätt som de lastas för.

27 Vad gäller den skada som Blackspurs direktörer har lidit, yrkar sökandena först skadestånd för sina kapitalinsatser, med totalt 555 855 UKL, fördelade mellan dem enligt följande: Kellar, 460 098 UKL, Glancy, 86 026 UKL, och Cohen, 9 731 UKL. De yrkar vidare att Blackspurs direktörer skall få skadestånd för de förluster som de såsom borgensmän har lidit på grund av verkställigheten av de personliga garantier som har givits till Blackspurs bankir för det belopp av dess skuld som inte har återfåtts, nämligen 542 898,68 UKL jämte ränta och kostnader förenade med förordnandet av förvaltare. Slutligen har de gjort gällande att de i egenskap av delägare i Blackspur borde få skadestånd för värdeförlusten av deras delar i ett bolag som skulle ha kunnat vara framgångsrikt. På grundval av vinsten före skatt, vilken i augusti 1992 för det avslutade året beräknades uppgå till 803 000 UKL, en skattesats om 33 procent och ett vinst-/intäktsförhållande om 7, har sökandena bestämt Blackspurs värde till 3 766 000 UKL. Till stöd för sina beräkningar har sökandena ingivit en rapport upprättad av en revisionsbyrå.

28 Kommissionen har bestritt sökandenas rätt till skadestånd genom att göra gällande att enligt domstolens rättspraxis utgör de förluster som följer av en ansökan om förenklat konkursförfarande en skada som är alltför avlägsen från gemenskapsinstitutionernas påstått rättsstridiga agerande för att kunna ersättas enligt artikel 215 andra stycket i fördraget (domstolens dom av den 4 oktober 1979, Dumortier frères m. fl. mot rådet, 64/76 och 113/76, 167/78 och 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, Rec. s. 3091). Det skulle dessutom — även om det hade fastställts att införandet av

antidumpningstullen kunde ha haft en negativ inverkan på Blackspurs verksamhet — vara andra faktorer som slutligen skulle ha tvingat Blackspur att upphöra med sin verksamhet.

29 Kommissionen har, beträffande de förluster som Blackspurs direktörer skulle ha lidit, understrukit att det rör sig om förluster till följd av Blackspurs oförmåga att betala sina skulder, varför en sådan skada endast skulle utgöra en indirekt följd av införandet av den ifrågavarande antidumpningstullen.

30 Kommissionen har för övrigt understrukit att, för det fall att skadestånd skulle utges för de förluster som Blackspur påstås ha lidit, delägarna och borgensmännen skulle tillgodogöra sig detta i förhållande till sina anspråk på tillgångarna i Blackspur. Om de skadeståndsyrkanden som har framställts av den andre, tredje och fjärde sökanden skulle bifallas skulle således skadestånd för dessa förluster utges mer än en gång. Deras skadeståndsyrkanden kan därför inte bifallas.

31 Kommissionen har, vad beträffar skadebeloppet för Blackspur, gjort gällande att sökandena inte har ingivit något bevis för att bolaget hade kunnat sälja importerade borstar och uppnå en vinstmarginal om 40 procent. Den har slutligen påpekat att vinster som till sin typ är osäkra och spekulativa inte kan tas i beaktande vid beräkningen av skadestånd (domstolens dom av den 14 juli 1967, Kampffmeyer m. fl. mot kommissionen, 5/66, 7/66 och 13/66—24/66, Rec. s. 317). Slutligen borde sökandena, enligt kommissionen, i varje fall från sitt skadeståndsyrkande göra avdrag för de summor som de hade kunnat erhålla genom att importera borstar från andra länder eller genom att inrikta sig på en annan verksamhet (domstolens dom av den 19 maj 1992, Mulder m. fl. mot rådet och kommissionen, C-104/89 och C-37/90, Rec. s. I-3061).

32 Rådet har ifrågasatt bevisvärdet av den av revisionsbyrån skrivna rapporten som sökandena har ingivit, på den grunden att den upprättades uteslutande på grundval av de uppgifter som har tillhandahållits av ledningen för Blackspur. Rådet har

dessutom, i likhet med kommissionen, understrukit att sökandena inte har förklarat på vilka grunder beräkningen av vinstmarginalen — som antogs utgöra 40 procent — och beräkningen av Blackspurs kommersiella värde vilar.

33 Sökandena har svarat att principen som domstolen har fastställt i den ovan nämnda domen i målet Dumortier frères m. fl. mot rådet inte skall tillämpas i detta mål, eftersom den skada som de har lidit är en tillräckligt direkt följd av de svarande institutionernas ifrågasatta agerande. Sökandena har, vad beträffar uppskattningarna i revisionsbyråns rapport som de har ingivit, uppmanat förstainstansrätten att vidta de åtgärder för rättegångens beredning och bevisupptagning som är nödvändiga för att kontrollera deras noggrannhet.

— Orsakssambandet

34 Sökandena har hävdat att det är på grund av införandet av en preliminär antidumpningstull under ovan beskrivna förhållanden (se punkterna 18 och 19) som Blackspur till slut utestängdes från marknaden, med hänsyn till att försäljningsutvecklingen för dess övriga produktled inte var tillräcklig för att kompensera de förluster som det har lidit inom området för målarborstar med ursprung i Kina och för att avhålla dess bankir att — som en följd av de dåliga resultat som det noterade — i augusti 1990 ansöka om att det skulle förordnas förvaltare för att vidta åtgärder för bolagets försättande i likvidation.

35 Sökandena har särskilt ansett att i den mån det i Blackspurs handelsplan förutsågs en vinstmarginal brutto om 40 procent på försäljning av borstar med ursprung i Kina, skulle införandet av en antidumpningstull om 69 procent endast kunna göra dessa försäljningar förlustbringande. Det skulle därför ankomma på de svarande institutionerna att bevisa att det finns en annan orsak som har givit upphov till de förluster som Blackspur har lidit.

36 Rådet har påpekat att Blackspur i själva verket bara har importerat ett varuparti borstar med ursprung i Kina som förtullades den 5 oktober 1988. Rådet har särskilt åberopat en skrivelse som den tredje sökanden har skickat till en ledamot av Europaparlamentet, av vilken det skulle framgå att Blackspur hade beslutat att importera borstar med ursprung i Kina för att gottgöra ett handelsöverskott som det hade tillsammans med sin kinesiska partner. Rådet har av detta dragit slutsatsen att Blackspur aldrig helt har engagerat sig i import av borstar med ursprung i Kina och har pekat på den omständigheten att sökandena inte förklarade vilken som var Blackspurs verksamhet mellan oktober 1988 och augusti 1990.

37 Rådet har slutligen frågat sig varför Blackspur inte försökte ersätta sin import av borstar med ursprung i Kina med import av billiga borstar från andra länder, såsom dess konkurrenter skulle ha gjort, och har dragit slutsatsen att det följaktligen inte finns något orsakssamband mellan de dåliga resultat som Blackspur har noterat och införandet av en preliminär antidumpningstull.

Förstainstansrättens bedömning

38 Förstainstansrätten påminner inledningsvis om att aktualiserandet av gemenskapens skadeståndsansvar inom ramen för artikel 215 andra stycket i fördraget enligt en fast praxis är beroende av att det föreligger en grupp förutsättningar som avser rättsstridigheten av det agerande som läggs gemenskapsinstitutionerna till last, förekomsten av skadan och ett orsakssamband mellan den berörda institutionens agerande och den åberopade skadan (se domstolens dom av den 27 mars 1990, Grifoni mot Euratom, C-308/87, Rec. s. I-1203, punkt 6, av den 7 maj 1992, Pesquerias De Bermeo och Naviera Laida mot kommissionen, C-258/90 och C-259/90, Rec. s. I-2901, punkt 42, och av den 15 september 1994, KYDEP mot rådet och kommissionen, C-146/91, Rec. s. I-4199, punkt 19).

39 Förstainstansrätten anser att det i detta fall finns anledning att inleda prövningen med frågan om det finns ett orsakssamband mellan gemenskapsinstitutionernas påstått rättsstridiga agerande och den av sökandena åberopade skadan.

40 Förstainstansrätten påminner i detta hänseende om att enligt domstolens rättspraxis föreligger ett orsakssamband i den mening som avses i artikel 215 andra stycket i fördraget när det finns ett direkt orsakssamband som verkar mellan det fel som den berörda institutionen har begått och den åberopade skadan — ett samband som det ankommer på sökandena att bevisa (se domstolens dom av den 14 juli 1961, Société commerciale Antoine Vloeberghs mot Höga myndigheten, 9/60 och 12/60, Rec. s. 391, av den 12 juli 1962, Worms mot Höga myndigheten, 18/60, Rec. s. 377, 401, av den 16 december 1963, Société des Aciéries du Temple mot Höga myndigheten, 36/62, Rec. s. 583, 601, 602, av den 4 oktober 1979, DGV m. fl. mot rådet och kommissionen, 241/78, 242/78, 245/78—250/78, Rec. s. 3017, 3040 och följande sidor, av den 30 januari 1992, Finsider m. fl. mot kommissionen, C-363/88 och C-364/88, Rec. s. I-359, punkt 25, och av den 18 maj 1993, kommissionen mot Stahlwerke Peine-Salzgitter, C-220/91 P, Rec. s. I-2393).

41 I det här fallet har sökandena hävdat att den skada som sökanden Blackspur har lidit, vilken de uppskattar till 586 000 UKL, består i de uteblivna vinster som bolaget skulle ha gjort genom försäljning av borstar från Kina, vilka utgjorde hälften av dess omsättning, om det inte hade försatts i likvidation på grund av gemenskapsinstitutionernas påstått felaktiga agerande och särskilt på grund av införandet av en antidumpningstull med en högre sats än den vinstmarginal som Blackspur hade genom denna försäljning (se punkt 35 ovan).

42 Förstainstansrätten anser att sökandenas påståenden, enligt vilka försäljning av billiga borstar från Kina skulle ha utgjort hälften av Blackspurs omsättning och att förlusten av denna avsättning på marknaden var huvudorsaken till de dåliga finansiella resultat som noterades för bolaget och som ledde till dess försättande i likvidation, inte kan godtas.

43 I detta hänseende konstaterar förstainstansrätten inledningsvis att sökandena, som svar på dess anmodan att inge Blackspurs bokslut för åren 1988—1989 och 1989—1990 för att fastställa om det finns fog för dessa påståenden, angav att de

"inte längre hade handlingarna om Blackspurs omsättning i sin besittning". Förstainstansrätten anser att om Blackspurs direktörer och delägare eventuellt kunde hävda att de, med hänsyn till förordnandet av förvaltare och fullföljandet av likvidationsförfarandet, inte längre hade de relevanta handlingarna om Blackspurs omsättning för de ifrågavarande åren i sin besittning gäller detta inte för den sökande parten Blackspur. Förstainstansrätten konstaterar nämligen att byrån med ansvar för Blackspurs likvidation, genom skrivelse av den 25 mars 1993 samtyckte till att Blackspurs advokater, i egenskap av likvidatorer för bolaget, i dess namn väckte denna talan. Det kan under dessa omständigheter inte godtas att likvidatorn för sökanden Blackspur inte har varit i stånd att inge handlingarna avseende sökandens finansiella situation och det tillkommer inte förstainstansrätten att inta dennes plats genom att besluta om ingivandet av sådana bevisuppgifter.

44 Förstainstansrätten konstaterar dock att sökandena i stället har ingivit en skrivelse avseende Blackspurs finansiella resultat för perioderna 1988—1989 och 1989—1990 som har avfattats av en revisionsbyrå och ställts till den andra sökande parten, Blackspurs direktör Kellar. Genom godkännande av att denna handling kan anses på ett tillförlitligt sätt återge Blackspurs finansiella situation för de berörda perioderna, såsom denna skulle framgå av ett i vederbörlig form upprättat bokslut, bör det undersökas om sökandenas påståenden vad beträffar orsaken till den skada som Blackspur påstås ha lidit har ett tillräckligt stöd i denna handlings innehåll.

45 Vad först angår påståendet enligt vilket försäljning av från Kina importerade borstar skulle utgöra hälften av Blackspurs omsättning, konstaterar förstainstansrätten att det av bilaga 22 i repliken, bestående av en sammanfattning av Blackspurs ställningstaganden i fråga om dess import från Kina, framgår dels att Blackspur — mellan datumet för dess bildande, i juli 1988, och augusti 1990, vid vilket datum förfarandet som ledde till dess försättande i likvidation inleddes — endast importerade ett varuparti med borstar från Kina i juli månad 1988 med ett totalt värde av 40 948,38 UKL och för vilket den preliminära antidumpningstull som skulle

betalas uppgick till 18 116,83 UKL. Vidare hade Blackspur, såsom framgår av den ovan nämnda skrivelsen från revisionsbyrån, under perioden från den 1 juli 1988 till den 31 augusti 1989, en omsättning av 1 435 384 UKL.

46 Det framgår således av de handlingar som har tillförts akten i målet att Blackspur inte företog någon import av borstar från Kina före införandet av den omtvistade antidumpningstullen och att sökandens påstående, enligt vilket importen av borstar från Kina under den period som föregick införandet av antidumpningstullen skulle utgöra hälften av dess omsättning, inte stöds av någon bevisuppgift. Det kan under dessa förutsättningar inte godtas att det är den åberopade förlusten av den avsättning på marknaden bestående av försäljning av borstar med ursprung i Kina som skulle ha varit huvudorsak till de dåliga finansiella resultat som har lett till Blackspurs försättande i likvidation.

47 Även om detta påstående från sökanden kan godtas för förstainstansrättens fortsatta resonemang, konstaterar förstainstansrätten emellertid — såsom framgår av den ovan nämnda skrivelsen från revisionsbyrån — att 40,44 procent av Blackspurs omsättning under perioden från den 1 juli 1988 till den 31 augusti 1989 (1 435 384 UKL) härrörde från försäljning av borstar till ett totalt värde av 580 503 UKL. Förstainstansrätten anmärker att detta konstaterande står i strid med sökandenas påstående, enligt vilket det är på grund av införandet av antidumpningstullen som Blackspur inte har lyckats finna alternativa leverantörer och följaktligen såg sig nödgad att dra sig tillbaka från marknaden för försäljning av billiga borstar. Det framgår även av den ovan nämnda skrivelsen att om procentandelen vid försäljningen av borstar under den följande perioden (från den 1 september 1989 till den 31 juli 1990) minskade från 40,44 till 3,01 procent, uppvisade Blackspurs omsättning däremot en väsentlig ökning i storleksordningen 30 procent och uppgick till 1 864 016 UKL.

48 Av det föregående följer att den åberopade förlusten för den avsättning på marknaden som utgjordes av försäljning av borstar med ursprung i Kina — även om denna kunde ha som verkan att minska den omsättning som dessa produkter

uppnådde under verksamhetsåret 1989—1990 — ingalunda hindrade Blackspur från att faktiskt fortsätta med sin handelsverksamhet eller ens från att väsentligt öka sin omsättning under verksamhetsåret 1989—1990, vilken period omedelbart föregick inledandet av det förfarande som ledde till att Blackspur försattes i likvidation. Förstainstansrätten konstaterar att den ovan nämnda skrivelsen från revisionsbyrån varken innehåller någon hänvisning, anvisning eller förklaring av sådant slag som gör det möjligt för förstainstansrätten att fastställa i vilken utsträckning de finansiella resultat som Blackspur noterade under perioden 1988—1989, såsom bolaget har påstått, påverkades av förlusten av marknaden för billiga borstar, eller de skäl på grund av vilka Blackspurs omsättning under åren 1988—1989 och 1989—1990 inte var tillräcklig för att göra det möjligt för Blackspur att verkställa den handelsplan som hade godtagits av dess bankir, för att på så sätt undvika att den senare skulle ansöka om att det skulle förordnas förvaltare. Det kan därför — i avsaknad av varje annan av sökandena framlagd bevisuppgift, av vilken skulle framgå såväl orsakerna till de dåliga finansiella resultat som Blackspur påstås ha uppnått som de exakta skälen till att det i augusti 1990, på dess bankirs ansökan, inleddes ett förfarande som ledde till att Blackspur försattes i likvidation — inte antas att Blackspurs försättande i likvidation berodde på dåliga finansiella resultat till följd av att dess försäljning av borstar med ursprung i Kina upphörde, vilket på grund av införandet av en antidumpningstull på dessa borstar skulle ha lett till uteblivna vinster för Blackspur vilka sökandena har uppskattat till 586 000 UKL, och, i ännu mindre grad på de svarande institutionernas påstått felaktiga agerande inom ramen för införandet av denna tull.

49 Det kan slutligen inte på allvar hävdas, att det kan finnas ett direkt orsakssamband mellan skulden avseende tull om 18 116,83 UKL på grund av den antidumpningstull som hade tillämpats på det varuparti borstar från Kina som Blackspur importerade i juli 1988 och Blackspurs försättande i likvidation, eftersom sökandena under förfarandet inför förstainstansrätten inte har ingivit någon rimlig förklaring till det faktum att detta låga skuldbelopp har kunnat leda till en rättslig likvidation av ett bolag med kapitalinsatser som uppgår till cirka 750 000 UKL (se punkt 4 ovan).

50 Förstainstansrätten anser följaktligen att det inte finns något orsakssamband mellan Blackspurs försättande i likvidation och den skada som därav kunde följa och införandet av en antidumpningstull på borstar från Kina och de olika rättsstridigheter

som enligt sökandena skulle ha begåtts av de svarande institutionerna inom ramen för det aktuella antidumpningsförfarandet. Eftersom det uppenbarligen inte finns något av sökandena påvisat orsakssamband mellan den åberopade skadan och gemenskapsinstitutionernas påstått felaktiga agerande, bör Blackspurs skadeståndstalan ogillas. Det är därvid inte nödvändigt att avgöra om talan kan tas upp till sakprövning och om de övriga förutsättningar som erfordras för att gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar skall aktualiseras i detta fall föreligger.

51 Det finns skäl att sedan undersöka yrkandet om ersättning för den skada som de övriga sökandena påstår sig ha lidit, i deras egenskap av direktörer för Blackspur, på grund av förlusten av deras kapitalinsats i detta bolag med anledning av dess försättande i likvidation, i deras egenskap av borgensmän, på grund av att de till följd av Blackspurs försättande i likvidation tvingades infria de personliga garantier som de hade beviljat sitt bolag för det skuldbelopp som inte har återfåtts, och i deras egenskap av delägare i Blackspur, på grund av värdeförlusten av deras del av tillgångarna i ett bolag som hade kunnat vara framgångsrikt.

52 Förstainstansrätten anser i detta hänseende att om det inte har fastställts att Blackspurs försättande i likvidation har ett direkt orsakssamband med de svarande institutionernas påstått felaktiga agerande, kan det inte heller finnas ett direkt orsakssamband mellan de skador som de ovan nämnda sökandena har gjort gällande och gemenskapsinstitutionernas påstått felaktiga agerande. Det bör tilläggas att, på sätt som för övrigt framgår av domstolens rättspraxis, de förluster som följer av en ansökan om förenklat konkursförfarande utgör en indirekt och avlägsen skada, varför gemenskapen inte är skyldig att ersätta alla därav uppkomna återverkningar (domen i målet Dumortier frères m. fl. mot rådet, nämnd ovan, punkt 21).

53 I avsaknad av ett tillräckligt påvisat direkt orsakssamband mellan det agerande som sökandena har lagt de svarande institutionerna till last och de åberopade skadorna, bör även den skadeståndstalan som har väckts av den andra, den tredje och den

fjärde sökanden i deras egenskap av Blackspurs direktörer, delägare och borgensmän följaktligen ogillas, utan att det är nödvändigt att här heller (se punkt 50 ovan) undersöka om deras talan kan tas upp till sakprövning och om de övriga förutsättningar som krävs för att gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar skall kunna aktualiseras — nämligen det rättsstridiga agerande som har lagts gemenskapsinstitutionerna till last och förekomsten av den åberopade skadan — föreligger i detta fall.

54 Av det föregående följer att talan bör ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

55 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om så har yrkats. Eftersom sökandena är tappande parter, bör de förpliktas att bära sina egna kostnader och ersätta de kostnader som har angivits av rådet och kommissionen, vilka har yrkat i enlighet härmed.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökandena skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.

Cruz Vilaça Barrington Kirschner

Kalogeropoulos Tiili

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 september 1995.

H. Jung
Justitiesekreterare

J.L. Cruz Vilaça
Ordförande